

15 DEC. 1922

No. 24.

27e Jaargang

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

„Vreest niet, want zie, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere, in de stad Davids”. Lucas 2:10-11.

WAT IS HET EVANGELIE ?

JOHN P. LILLYWHITE.

(Slot).

De Heilige Geest.

Na uitgeweid te hebben over den waterdoop, zullen we nu onze aandacht vestigen op den doop door den geest of de schenking van den Heiligen Geest, hetwelk het vierde beginsel en de tweede noodzakelijke verordening van het Evangelie vormt. „Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar zeg ik u, zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.” (Johannes 3 : 5). Om alleen uit water geboren te zijn is niet voldoende en geeft ons geen toegang tot het Koninkrijk der Hemelen. Johannes de dooper verwees naar deze dingen toen hij bekeering en den doop predikte in alle deelen van Judea, want hij zeide: „Ik doop u wel met water tot bekeering, maar die na mij komt is sterker dan ik, wiens schoenen ik niet waardig ben hem na te dragen: die zal u met den Heiligen Geest en met vuur doopen.” (Matth. 3:11).

De doop door onderdompeling, al wordt hij ook bediend door één welke bekleed is met de macht van het Heilig Priesterschap, is onvolkomen zonder de levend makende werking van den Geest. „Geboren uit water en Geest” zal de onvermijdelijke staat van elken man zijn welke toegang zal verkrijgen tot het Koninkrijk van God. De doop in water en in dat vuur, hetwelke de Heilige Geest is, is maar één doop. Elke doopplechtigheid welke deze beide verordeningen niet omvat is van nul en geener waarde. Gedurende

zijn verblijf onder ons verzekerde de Heiland duidelijk en herhaaldelijk den apostelen dat spoedig na Zijn vertrek de vertrooster of de Geest der Waarheid aan hen gezonden zou worden, welke de Heilige Geest is. Zelfs gedurende de plechtige uren van Zijn lijden, herinnerde Hij hen wederom aan Zijne belofte, zeggende: „Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden niet lang na deze dagen.” (Handelingen 1 : 5). „En ik zal den Vader bidden, en Hij zal u eenen anderen Trooster geven, opdat hij bij u blijve in der eeuwigheid, namelijk den Geest der waarheid, welken de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet hem niet en kent hem niet; maar gij kent hem, want hij blijft bij ulieden en zal in u zijn.” (Johannes 14 : 16—17). En wederom: „Maar de Trooster, de Heilige Geest, welken de Vader zenden zal in mijnen naam, die zal u alles leeren, en zal u indachtig maken alles wat ik u gezegd heb.” (Johannes 14 : 26). Deze glorieijke belofte werd spoedig vervuld, zooals wij opgeteekend vinden in de Handelingen van de apostelen. „En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen. En daar geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid, gelijk als van eenen geweldigen gedreven wind, en vervulde het geheele huis waar zij zaten; en van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen: en zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken.” (Handelingen 2 : 1—4).

Dit voleindigde hunnen doop en bekleedde hen met de beloofde kracht uit de hoogte. (Lucas 24 : 49). De apostelen waren nu ten volle toegerust en voorbereid om het gebod des Heeren te gehoorzamen, waarin Hij zeide: „Gaat dan henen, onderwijst alle de volkeren, dezelve doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, lerendé hen onderhouden alles wat ik u geboden heb. En zie, ik ben met ulieden alle de dagen tot de voleinding der wereld.” (Matth. 28 : 19—20).

Petrus onder den invloed van den Heiligen Geest, zoo overvloedig aan hem en zijne metgezellen geschonken, hield een redevoering die duizenden overtuigde dat Jezus Christus de Zoon van God was en de Zaligmaker en Verlosser der wereld. Nadat deze duizenden in zijne woorden geloofden „werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders? En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uwen kinderen, en allen die daar verre zijn, zoovelen als er de Heere onze God toeroepen zal.” (Handelingen 2 : 37—38—39). Wij leeren dus uit deze verzen, dat deze doop uit water en den geest niet alléén voor de vergaderden, die dien dag onder het gehoor van Petrus'

stem waren, was, maar voor allen die wilden gelooven en zich bekeeren van hunne zonden, zelfs diegenen „die daar verre zijn”, elke natie, geslacht, taal en volk. Wij merken uit het voorgaande en andere schriftuurplaatsen op, dat deze doop uit den geest, of de gave des Heiligen Geestes, immer den doop uit water volgde en zoo verbonden was aan den doop uit water, dat de één geheel en al onvolkomen scheen zonder den ander. Nu, de wijze waarop deze geestelijke zijde van den doop bediend werd (schenking van den Heiligen Geest) was door oplegging der handen door diegenen, welke goddelijke volmacht bezaten en begiftigd waren met rechtmatige autoriteit om deze verordening te bedienen zooals wij leeren uit de volgende schriftuurplaatsen: „Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods en van den naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen. En Simon geloofde ook zelf, en gedoopt zijnde, bleef gedurig bij Filippus; en ziende de teekenen en groote krachten die er geschieden, ontzette hij zich. Als nu de apostelen die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes, dewelken afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten (want hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den naam des Heeren Jezus); toen leiden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest.” (Handelingen 8 : 12—7). Wij leiden van het voorgaande af, ten eerste, dat, al bezat Filippus de autoriteit om den doop uit het water in den naam van Jezus Christus te bedienen, hij niet de macht had om de handen op te leggen voor de gave des Heiligen Geestes, maar dat de hoogere of Apostolische autoriteit noodig was om de geestelijke zijde van den doop door bevestiging (schenking) van den Heiligen Geest volkomen te maken en ten tweede dat deze verordening werd volbracht door oplegging der handen. Zonder de goddelijke volmacht van de autoriteit van het Heilig Priesterschap heeft niet één het recht om deze verordening te bedienen. Het kan zelfs niet gekocht worden met geld, zooals de volgende verzen duidelijk te kennen geven: „En als Simon zag, dat door de oplegging van de handen der apostelen de Heilige Geest gegeven werd, zoo bood hij hun geld aan, zeggende: Geeft ook mij deze macht, opdat zoo wien ik de handen opleg, hij den Heiligen Geest ontvang. Maar Petrus zeide tot hem: Uw geld zij het u ten verderve, omdat gij gemeend hebt dat de gave Gods door geld verkregen wordt. Gij hebt geen deel of lot in dit woord, want uw hart is niet recht voor God. Bekeer u dan van deze uwe boosheid, en bid God, of misschien u deze overlegging uws harten vergeven wierd, want ik zie, dat gij zijt in eene gansch bittere gal en samenknopping der ongerechtigheid.” (Handelingen 8 : 18—23). Deze verpletterende beschuldiging en vermaning van Petrus aan Simon kan ook met recht aan de meeste

van onze moderne christelijke leeraars toegevoegd worden, want waarlijk zij hebben gedacht de macht en autoriteit van God met geld te koopen. „Betert u dan en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren”. (Handelingen 3 : 19).

Het Evangelie van Jezus Christus hetwelk „Het Plan van Leven en Zaligheid” is, was georganiseerd vóór deze wereld was geformeerd en zijn beginselen zijn eeuwig en onveranderlijk als God Zelve. Het sluit in zich: 1°. Geloof in God den eeuwigen Vader, en in Jezus Christus Zijnen Zoon, en in den Heiligen Geest; 2°. Bekeering van zonden; 3°. Doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; 4°. oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes, en zooals Paulus zeide: „Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.” (Galatiërs 1 : 8). Deze vormen de eerste vier grondbeginselen van het Evangelie. Welke grondbeginselen aangenomen en gehoorzaamd moeten worden door een iegelijk die zaligheid in het Koninkrijk van God begeert; en om deze beginselen en verordeningen van het Evangelie te bedienen, moet een man van God geroepen zijn gelijkerwijs als Aäron (Hebreërs 5 : 4) door openbaring en door oplegging der handen van diegenen, die alreeds deze autoriteit bezitten, gelijk Mozes bezat.

Plaatsruimte laat verdere bespreking van andere beginselen en verordeningen van het Evangelie niet toe, maar ik heb getracht, in dit kleine artikel, om den weg tot zaligheid volgens de leeringen van Jezus en Zijne Apostelen duidelijk te maken.

Tot besluit leg ik hiermede ter beoordeeling voor dertien artikelen van geloof, welke artikelen door de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aangenomen worden en waarin zij gelooven:

1. Wij gelooven in God, den Eeuwigen Vader, en in Jezus Christus Zijnen Zoon, en in den Heiligen Geest.

2. Wij gelooven dat de mensch voor zijne eigene zonden gestraft zal worden en niet voor Adams overtreding.

3. Wij gelooven dat door het verlossingswerk van Christus alle menschen kunnen zalig worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.

4. Wij gelooven dat de eerste beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn: 1°. Geloof in den Heere Jezus Christus; 2°. Bekeering; 3°. Doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; 4°. Oplegging der handen voor de Gave des Heiligen Geestes.

5. Wij gelooven dat een man van God geroepen moet worden door openbaring en door oplegging der handen, van degenen, die de autoriteit bezitten om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.

6. Wij gelooven in dezelfde organisatie, welke in de vroegere kerk bestond, namelijk: Apostelen, Profeten, Herders, Leeraars, Evangelisten, enz.

7. Wij gelooven in de gave van Talen, Profetieën, Openbaringen, Gezichten, Gezondmakingen, Uitlegging der talen, enz.

8. Wij gelooven in den Bijbel als het Woord van God, in zoverre als hij nauwkeurig vertaald is; wij gelooven ook in het Boek van Mormon als het Woord van God.

9. Wij gelooven in de letterlijke vergadering van Israël en de herstelling der Tien Stammen; dat Zion zal gebouwd worden op het westelijk vasteland, dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeeren, en dat de aarde vernieuwd zal worden en hare paradijsheerlijkheid zal ontvangen.

11. Wij eischen het recht om den almachtigen God te dienen volgens de ingeving van ons geweten, en kennen alle menschen hetzelfde recht toe: laat hen aanbidden hoe, waar, of wat zij ook willen.

12. Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten.

13. Wij gelooven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle menschen; waarlijk mogen wij zeggen, dat wij de vermaning van Paulus volgen: „Wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen”, wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn alle dingen te kunnen doorstaan. Indien er iets deugdelyk, liefelyk, of goed, of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen.

RIJMPREEKJES.

No. 19. Wreedheid in de Natuur.

Voor 't raam, in 't licht der gouden zon, daar hangt in 't web dat zij zich spon, een spin, die daar te slapen veinst. Straks raakt een vliegje in 't web verward — hebt ge ooit gedacht aan vliege-smart? Het vliegje trekt en rukt en deinst...

't Is vruchteloos werk. De rappe spin heeft ras 't verschalkte vliegje in haar ruige roofdierpooten beet. Wij weten allen wat zij doet: zij zuigt, zij slurpt daar levensbloed..... Een spinnekop is naamloos wreed.

Toen 'k doolde als kind in duin en del, zag 'k soms een dag-roofvogel, snel als 't weerlicht, vallen op z'n prooi; en holde ik haastig naar de plek, dan zag 'k het werk van klauw en bek: een veerenveld, een vinkentooi.....

De stern (dat is: zeezwaluw) schoot soms pijlsnel in een plas of sloot, en kwam er met een vischjen uit! Al 't wild schrikt bij het minste gerucht, op 't land, in 't water, in de lucht... Het weet, z'n vijand loert op buit!

En denken we aan de wildernis, waar 't ondier heer en meester is; aan oerang oetang, tijger, slang; aan 't haaivolk dat de zee doorzwerft, aan al de prooi die daaglijks sterft... dan wordt ons menschenharte bang!

En is de mensch een beter „dier“? De pessimist roept: „Neen, geen zier! De mensch heeft óók een beestenaard; hij loert en roof, verscheurt en doodt, aast op zijn eigen lotgenoot, alleen: 't gaat met verstand gepaard.”

En dat verergert nog de zaak! O, 't moet erkend: de mensch is vaak niet enkel aan het dier g e l i j k, maar dikwijls láger dan het beest, omdat hij, trots verstand en geest, zich wentelt in verderf en slijk.

Maar o, hoe edel is de mensch, wanneer zijn ééne en hoogste wensch het welzijn zijner naasten geldt! Als hij zich onzelfzuchtig geeft; met al de krachten die hij heeft, zich in den dienst der menschheid stelt.

Dan volgt hij in het voetspoor van dien eenen Alvolmaakten Man, die ooit bewandeld heeft onze aard'; die van de zonde 'n vijand was, maar die den zondaar-zelf genas, en God als V a d e r heeft verklaard.

Nu moge er veel zijn in 't heelal, dat 'k wellicht hier nooit vatten zal; vaak riep ik uit: heeft God die smart, heeft Hij dat lijden zoo gewild? Maar dit heeft dieper mij doortrild: D a a r k l o p t i n ' t A l e e n V a d e r h a r t !

En 'k ben gerust. 't Hart vol geloof, is voor m'n redeklachten doof; dat harte waarschuwt m'n verstand: „Wat is uw lichtsprank bij zijn gloed? wat Hij beschikt is wijs en goed: Zijn hand toch is een V a d e r h a n d !”

Viel ook onze aarde met den mensch? Vindt dierenvijandschap zijn grens als 't menschedom straks in vrede leeft? Zoo leert de Schrift. Maar hoe 't ook zij, uw rijmer, onuitspreklijk blij, juichzingt dat hij een V a d e r heeft!

FRANK I. KOOYMAN.

„Het einde van alle dingen is nabij, waakt dan in de gebeden.”

„Het is de Heere uw God, die met U gaat, om voor u te strijden, om U te verlossen.”

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Verslag van de Arnhemsche Conferentie.

De Arnhemsche conferentie werd 24, 25 en 26 November gehouden.

De conferentie werd Vrijdagavond geopend door het zingen van lied 148. Gebeden door Lyman S. Williams van Arnhem, waarna lied 6 gezongen werd.

Ouderling Leendert van Beekum van Arnhem gaf zijn getuigenis en toonde ten duidelijkste aan hoe de beginselen van het Evangelie waren veranderd door het menschdom en dat de beginselen en verordeningen geleerd door de christenwereld, geen macht of kracht bezitten.

De leider van de conferentie, ouderling Samuel R. Carpenter, was de volgende spreker. Hij besprak de vraag, welke zoo dikwijls gesteld wordt heden ten dage; namelijk: Wat is Godsdienst; en verklaarde dat wij om Gode welbehagelijk te zijn, Zijne geboden moeten onderhouden en dat ware godsdienst bestaat uit het navolgen van het geopenbaarde woord van God.

Gezongen werd lied 88. Dankzegging bij monde van ouderling Walter R. White van Arnhem.

Zaterdag 2 uur vergaderden de zendelingen. De Geest van God was in ruime mate vertegenwoordigd. Alle aanwezige zendelingen getuigden van de waarheid van het herstelde Evangelie. President Lillywhite sprak de vergaderden toe over de teekenen der tijden, over de belangrijkheid van het werk der zendelingen en de tweede komst van Christus.

Zaterdagavond acht uur werd de conferentie voortgezet door het zingen van lied 1. Ouderling Morris B. Ashton van Amsterdam vroeg een zegen, waarna lied 119 werd gezongen.

Ouderling Heber G. Taylor van Rotterdam getuigde van het wonderbare werk der laatste dagen en van het voortkomen van het Boek van Mormon en toonde aan door schriftuurplaatsen uit de Schriften, dat zulk een verslag te verwachten was in deze dagen.

Ouderling William L. Phillips van Utrecht, sprak met krachtige woorden over de redelijkheid van de Evangeliebeginselen en verklaarde dat de eenige wijze waarop wij zalig zullen kunnen worden, zal zijn door gehoorzaamheid te betoonen aan die beginselen.

Door de vergaderden werd nu lied 101 gezongen, waarna

ouderling Roelof Steenblik van Delft, de vergaderden toesprak en zeide dat de doop, waarmede Johannes den Dooper doopte, de zonden afwaschte, maar dat de moderne doop zulks niet in staat is om te doen, daar het een verdraaiing is van een voorschrift, dat door God ingesteld is om onveranderd bediend te worden.

Ouderling Leon C. Walton van Den Helder, bewees op grond van den Bijbel, dat het Evangelie niet nieuw was, maar dat het werd geleerd vanaf het begin van de wereld; en waarschuwde de aanwezigen om toch vooral naar de woorden van de dienstknechten Gods te luisteren, die dit herstelde Evangelie verkondigen.

Tot slot werd lied 152 gezongen en de dankzegging uitgesproken door ouderling Henry Neerings van Den Helder.

Zondagmorgen 10 uur werd aangevangen door het zingen van lied 38. Door ouderling Richard van den Berg van Rotterdam werd gebeden. Lied 193 werd nu gezongen.

Ouderling Morris B. Ashton van Amsterdam, drukte zijn vreugde en blijdschap uit over het feit dat God wederom Zijn plan tot zaligheid op aarde heeft hersteld en dat het onveranderlijk hetzelfde blijft door alle eeuwen heen.

Ouderling John Visser van Leiden besprak de noodzakelijkheid van autoriteit en toonde duidelijk aan, dat de wereld een vorm van godzaligheid bezit, maar de kracht ervan verloochent.

Ouderling Bowa de Vries, conferentie-president van Groningen, verklaarde dat al de profetieën, welke geuit waren door geïnspireerde mannen Gods over de Joden, in vervulling zouden komen, zooals er al zooveel letterlijk vervuld zijn.

De conferentie-president van Amsterdam, ouderling Heiko Bockweg, getuigde van de eeuwige hoedanigheid van het Evangelie en het feit dat het niet veranderd of tegengewerkt kan worden, en moedigde de broeders en zusters aan in liefde, eensgezindheid en plichtsbetrachting voorwaarts te gaan en den goeden strijd te strijden.

Gezongen werd lied 170. Dankzegging door ouderling Stanley Sharp van Amsterdam.

De middagvergadering werd om halfdrie geopend door het zingen van lied 48. Ouderling Albert J. Bogedahl van Utrecht, vroeg een zegen. Voortgezet door het zingen van lied 56. Hierna werden door den leider der conferentie de autoriteiten der Kerk voorgesteld, welke op de gebruikelijke wijze, door allen ondersteund werden.

Ouderling Richard van den Berg van Rotterdam, zeide dat geloof niet alleen een vertrouwen in God is, maar dat waar geloof vruchten van het Evangelie tevoorschijn moet brengen, vruchten die alleen door gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie verkregen kunnen worden.

Ouderling Leendert van Beekum van Arnhem, getuigde van de wederoprichting aller dingen en verklaarde dat God ten allen tijde

door profeten zal spreken als Hij Zijn Evangelie op de aarde heeft.

Ouderling Gerrit J. Kruitbosch, president van de Rotterdamsche conferentie, sprak hierna de vergaderden toe en sprak zijn blijdschap en dankbaarheid uit over de wetenschap, welke hij bezat, dat Christus gekomen was in het midden des tijds om allen te verlossen, maar het wordt van een iegelijk verlangd zijn geloof in dien Heere te toonen door zijne werken.

President John P. Lillywhite maakte duidelijk dat de zegeningen van het Evangelie dan alléén kunnen komen als men een sterk geloof ten toon spreidt, een levend geloof hetwelk gekend wordt door de werken, want als men zegeningen verlangt moet men bereid zijn alles voor het Evangelie over te hebben. De Kerk van Christus eischt opofferingen van een elk persoon en het is onmogelijk om God te dienen als men niet gewillig is om opofferingen te maken.

Ten slotte werd lied 52 gezongen en ouderling Herman Johnson van Rotterdam, eindigde met dankzegging.

De avondvergadering werd geopend door het zingen van lied 67. Er werd een zegen gevraagd door ouderling Bowa de Vries van Groningen. Hierna werd lied 26 gezongen.

In deze vergadering spraken ouderlingen Gerrit J. Kruitbosch, Samuël R. Carpenter en zendings-president John P. Lillywhite.

Ouderling Kruitbosch bracht de aanwezigen onder het oog, dat een verordening, bediend door één, welke niet de autoriteit bezit, van nul en geener waarde is, maar dat de rechte autoriteit wederom op aarde aanwezig is, en aan den mensch een gelegenheid aangeboden wordt om bediend te worden door mannen, welke door God zijn aangesteld. Ouderling Carpenter bewees op grond van de Heilige Schrift, dat er een afval zou plaats vinden na het vertrek van de apostelen van deze aarde en bewees, dat de volheid van het Evangelie niet meer op de aarde tegenwoordig was, totdat het hersteld werd in deze laatste bedeeeling des tijds.

President Lillywhite, de laatste spreker, gaf een zeer schoone redevoering, waarin hij ten duidelijkste te kennen gaf aan zijn toehoorders, dat door den afval alle autoriteit om in den naam van God te handelen was verloren gegaan en dat alle zegeningen, krachten, gaven en machten, die de volgelingen van Christus in de vroegere dagen genoten, niet meer te vinden waren onder het zoogenaamde Christendom van vandaag. President Lillywhite getuigde van het herstelde Evangelie en van de herstelling aller dingen en besloot door allen aan te raden nauwgezet in de paden van recht en rechtvaardigheid te wandelen.

Lied 65 werd gezongen en deze zoo best geslaagde conferentie werd geëindigd door dankzegging, uitgesproken door ouderling Robert Cameron van Leiden.

De zendelingen en heiligen keerden huiswaarts met een dankgebed in hun harten voor de vele zegeningen, welke zij in deze

conferentie ontvangen hadden. Zooals over geheel Nederland is ook het werk in de Arnhemse conferentie in een zeer besten toestand. De onvermoeide arbeid van zendelingen en heiligen wordt bekroond met succes en nieuwe leden worden toegevoegd bij de kudde, hetwelk ons allen zeer dankbaar doet gevoelen jegens onzen Vader in den Hemel voor den wasdom, die Hij schenkt aan het gezaaide.

Verslag van de Luiksche Conferentie.

De halfjaarlijksche Luiksche conferentie werd in de Luiksche vergaderzaal 12 en 13 November gehouden. Dit is de vierde conferentie, welke gehouden is onder het bestuur van zendelingen, die naar dit arbeidsveld terugkeerden na den grooten oorlog.

De zaal was beide avonden goed gevuld met heiligen en vrienden.

De conferentie werd Zondagavond geopend door het zingen van lied „Nous suivons l'Étroit Chemin”, waarna ouderling Erwin Spilsbury een zegen vroeg. Na het tweede gezang: „Les Mots de Douceur”, drukte ouderling Karl M. Richards zijn vreugde uit over de aanwezigheid van den president der zending John P. Lillywhite en ouderlingen William L. Phillips en Morris B. Ashton van Holland.

Ouderling Ashton gaf een korte toespraak, welke vertaald werd door broeder Arthur Horbach.

Conferentie-president Alvin S. Nelson was de tweede spreker. Hij sprak over het voorbestaan, den toestand van den mensch na den val en over het plan van zaligheid, zooals het werd geleerd door Jezus en zooals het opnieuw geopenbaard is in deze dagen.

President Lillywhite besprak op schoone wijze de zending en het leven van den mensch op deze aarde en toonde op een duidelijke wijze de belooningen aan, die diegenen zullen ontvangen die nauwgezet in de paden van de waarheid willen wandelen.

Tot slot werd „Nous répandons des Semences” gezongen en het dankgebed werd uitgesproken door broeder Charles Devigne.

Maandagmorgen acht uur werd er een zendelingen-vergadering gehouden, waarin alle aanwezige zendelingen hun getuigenissen gaven en hun dankbaarheid uitdrukten om het voorrecht te genieten in den dienst des Heeren te zijn. President Lillywhite sprak de zendelingen toe en gaf hun vele schoone, opbouwende raadgevingen en besprak Christus' gebed in het hof van Gethsémané.

De Maandagavondvergadering werd geopend door het zingen van „Le Millenium Approche”. Gebed door broeder Arthur Horbach. Voortgezet door het zingen van „Le Présence de Jezus”.

Ouderling Wm. L. Phillips sprak nu de aanwezigen toe en nam

als onderwerp „De God des Lichts”, hetwelk alzoo door broeder Horbach vertaald werd.

Broeder Arthur Horbach, de tweede spreker, toonde ten duidelijkste aan wat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tot stand had gebracht.

Ouderling Karl Richards verhaalde de geschiedenis van de Kerk en besprak de vele moeilijkheden, waarmede de eerste leden der Kerk hadden te kampen en het succes waarmede het werk be kroond was geworden.

Op verzoek van ouderling Richards zong ouderling Nelson „Come, come ye Saints”.

De conferentie werd geëindigd door het zingen van „La Bonne Nouvelle”. Dankzegging bij monde van broeder Heli Jeuris.

De Uitdaging van Jackson Barry.

Een verhaal uit de Pionierdagen.

(Slot).

„Het besluit maakt een nieuwen man van mij, Foxy”, en Jack floot een vroolijk deuntje, terwijl hij zich gereed maakte voor de reis. „Ik zal naar Missouri gaan en daar overwinteren en als de anderen verder zijn getrokken, zal ik in de lente verder trekken”, zeide hij tot zichzelf. Laat in den namiddag hield een groote overdekte huifkar, getrokken door vier groote Kentucky-muilezels, voor het hek stil. Een zwaar gebouwd man stapte van den wagen en liep op de deur toe, vanwaar Jack hem al tegemoet kwam.

„Uw buurman vertelde mij dat ik hier een plaats om te overnachten kon vinden”.

„Zeker mijnheer, breng uw wagen maar binnen het hek.”

Jack was de vrouw en haar kinderen behulpzaam. Toonde haar waar zij voedsel kon vinden om een maal te bereiden en keerde terug om den vreemdeling te helpen.

„Ge hebt een mooie plaats hier”, zeide de vreemdeling, als hij zijn oog liet gaan over het sterk uitziende huis en schuren en de maiskolvenmijt en den grooten hooiberg.

„Ik zou wel zin hebben om er eigenaar van te worden.”

„Allright”, antwoordde Jack, „daar kunnen we wel eens over praten na het eten.”

Drie dagen later was Jack met de vier muilezels en huifkar van den vreemdeling op weg naar Quincy om zich levensmiddelen enz. te verschaffen voor de reis naar het westen. Fox zat naast hem.

„Was het geen goede ruil, Foxy? De goede man kwam juist op tijd en de acht honderd dollars in mijn zak kan ik ook best gebruiken. Zie je, Fox”, en Fox stak zijn ooren op, „toen ik zoo zijn oogen zag rond dwalen, en alles op zag nemen en zijn vrouw hoor-

de zeggen dat alles zoo makkelijk en handig aangelegd was, wist ik dat ik wel mijn prijs kon vragen, maar hij heeft goede reden om net zoo tevreden te zijn als wij. Het was een schoon tehuis", en Jack zuchtte. In Quincy vulde Jack den wagen met kleeren en zulke benoodigdheden, die hij dacht als kolonist in een nieuwe streek noodig te hebben, en begon met den gevulden wagen aan het eerste gedeelte van zijn lange reis. Voor hem waren de donkere dagen voorbij, de toekomst zag er rooskleurig uit.

„We hebben dingen in den wagen, waar ze hun oogen op uit zullen kijken, Foxy, en ik heb iets in dezen lederen zak, dat een meisje met wie ik zeer goed bekend ben, gelukkig zal maken. Foxy, ik heb je nooit verteld wat ik onder die tree van de achterdeur vond, zoo netjes verpakt, heb ik wel? En ik ga het je nu ook niet vertellen.”

Prachtig weder begunstigde Jack op zijn reis en hij bereikte Council Bluffs vóór de winterstormen aangevangen hadden. Te Winter Quarters leerde hij dat zijn ouders verder getrokken waren.

De zon wierp haar stralen van een wolkenloos hemel op salie en kaliland, dien Julidag, toen de vier Kentucky-mulezels uit de canyon tevoorschijn kwamen. Ver af, door het namiddag-zonlicht, kon Jack de vage lijn van het Groote Zoutmeer zien, omsingeld door een bergketen, vredevol glinsterende blauw gelijk turkoois. Foxy zat voor op den wagen, de ooren omhoog gestoken, voor zich uit te staren.

„Het ziet er als een woestijn uit, inplaats van een hof van Eden, Foxy. Ik kan niet zeggen dat het landschap eenige bekoring voor mij heeft. Te veel salie en zand. Ik veronderstel dat dit de rivier de Jordaan is. Als het meisje dat dat souvenir voor mij achterliet, hier is, en niet van gedachte veranderd is, komt alles wel in orde, maar vrouwen veranderen zoo dikwijls van gedachte heb ik gehoord Foxy, en ik ben er niet zoo zeker van dat afwezigheid het hart meer liefdevol maakt. We zullen het echter spoedig weten.” Foxy blafte, maar het was tegen een konijn, welke uit een saliestruik sprong.

Toen Jack van de hooge zitplaats van zijn wagen afsprong voor het huis van zijn vader, werd hij dadelijk herkend door zijn jongere broertjes en zusjes en een blij geroep ging op, hetwelk haar echo's langs de oude fortmuren deed gaan. Zijn moeder kwam uit het huis gestoven en viel in Jack's armen. De kinderen hingen aan zijne beenen en maakte levendige betoogingen en Foxy blafte door alles heen. Jack kon van vreugde niet spreken en tranen van geluk stroomden langs het gezicht van zijn moeder.

„O Jack, ge zijt eindelijk hier”, was alles wat zij zeggen kon, maar zij zeide het telkens weer.

Het was een vroolijk gezelschap, dat rond den avonddisch zat. De gebeden van de ouders voor hun zoon waren beantwoord. Ge-

durende den maaltijd verhaalde Jack zijn ondervindingen, den fortuinlijken verkoop van de boerderij en de voorvallen van zijn lange reis.

„Te Quincy”, zeide hij, „laadde ik mijn wagen vol met koopwaar, kruidenierswaren, kleeren en gereedschappen. Artikelen, die ik dacht dat gebruikt konden worden en noodig waren in een nieuwe landstreek. Toen ik Winter Quarters bereikte, waren er velen van het volk, die daar alreeds aangekomen waren, die benodigdheden noodig hadden en ik ruilde het meeste van mijn koopwaar voor meel, en ik kon het meel niet verkoopen, dus heb ik het maar medegebracht.”

„Gode zij dank”, zeide de vader. „De Heere heeft ons gezegend, mijn jongen. Wij zaaiden in de lente en hoopten op een grooten oogst, maar aan het einde van Mei kwamen groote wolken van sprinkhanen en verzwoegen het grootste gedeelte van het graan. Ware het niet voor de groote zwermen meeuwen geweest, die op wonderbaarlijke wijze door onzen Hemelschen Vader gezonden waren en die ons van de sprinkhanen bevrijdden, vrees ik dat de geheele nederzetting omgekomen zoude zijn. Ik denk wel dat, als wij voorzichtig zijn, wij genoeg graan hebben voor den winter. Maar wat een zegen. Het komt juist ter rechter tijd. Hoeveel hebt gij medegebracht?”

„Ongeveer tweeduizend ponden.”

„Mijn jongen, ge hebt uzelve op een schoone wijze van uw taak gekwet. Wij moeten uw behouden thuishkomst vieren. Is het niet nabij den 24sten, Ned, ge zijt altijd nogal op de hoogte met zulke zaken?” Ned was op één na de oudste en was even stoer en flink als Jack.

„Het is Zaterdag de 22ste, Vader.”

„Overmorgen zal het de eerste herdenking zijn van het komen van de heiligen hier in de valleien. Moeder, we zullen deze herdenking Maandagavond vieren. Verzoekt eenigen van onze oude vrienden om den avond aangenaam door te brengen.”

Er was één onderwerp, hetwelk Jack's gedachte het meeste in beslag nam, en toch bezat hij den moed niet om er naar te informeren. Toen de kinderen zich ter ruste hadden begeven en de vermoeide vader rustig aan het slapen was, zaten Jack en zijn moeder aan de deur te praten.

„Moeder”, zeide Jack, „zijn de Duttons hier?”

„Ja, die kwamen in denzelfden tijd als wij, verleden herfst.”

„Zij zijn zeer goed voor mij geweest in Nauvoo en ik zou gaarne zien dat gij hun ook verzocht voor Maandagavond.”

„Zeker, wij zijn goede vrienden met hen en ik zal ze verzoeken Maandagavond te komen. Eén van de jongens trad kort geleden in het huwelijk met Annie Clark. Ik geloof dat het oudste meisje met Jimmy Brown zal huwen. Gij kendet hem toch wel in Nauvoo?”

„Jawel, moeder”, zeide Jack langzaam, „maar denkt u niet dat het beter is als we nu naar bed gaan? Ik ben zoo vermoeid.”

„O Jack, ik vergat geheel en al hoe vermoeid gij moet zijn. Ik ben zoo verblijd dat ge weer bij ons zijt, maar er komen nog meer dagen”, zeide zijn moeder.

„Ik geloof dat ik maar in den wagen zal slapen, het is zoo warm in huis”, zeide Jack.

„Ik kan je een gemakkelijk bed in huis maken.”

„Maar het is zoo warm en ik ben er aan gewoon. Ik zal maar in den wagen slapen. Goeden nacht, klein moedertje”, en hij kuste haar.

„Goeden nacht, mijn jongen, ik ben zoo verblijd dat ge hier zijt.”

Jack stapte den wagen in en Foxy stak zijn kouden neus in zijn hand. Jack streelde den zijdeachtigen kop. De oude gewoonte om zijn moeilijkheden aan zijn hond mede te deelen, kwam weer sterk in hem. „Ik geloof dat ik niet meer over dat meisje behoef te denken, Foxy”, zeide hij. Maar Foxy was te slaperig en kroop in zijn hoekje. Den geheelen nacht bracht Jack slapeloos door.

Den volgenden dag ging hij naar de vergadering en ontmoette velen van zijn oude vrienden, maar het gezicht, waarnaar hij verlangde was er niet. Deze Zondag duurde langer dan eenige andere Zondag, die hij ooit medegemaakt had.

Des Maandags ontpakte hij den wagen en verblijdde zijn moeder en de anderen met den voorraad mooie, keurige dingen, die hij uitgezocht had. Eén doos werd niet geopend.

„Wat bevat deze doos?” vroeg Ned.

„Een trouwjapon voor mejuffrouw Jack.”

„Laat eens zien?”

„O neen!”

De gasten kwamen bij zonsondergang, sommigen een weinig later. De laatsten die kwamen, waren broeder en zuster Dutton en Nan. Zij begroetten Jack met vreugde. „Waarvoor ben je niet even aan komen loopen?” vroeg zuster Dutton.

„Ik heb het zoo druk gehad”, zeide hij zacht, terwijl hij het hoofd omdraaide.

„Dat geloof ik gaarne.”

„Maar ik geloof dat zij binnen op ons zitten te wachten.”

Broeder en zuster Dutton traden het huis binnen. Nan probeerde te volgen, hield stil en keek Jack aan. Er waren tranen in hare oogen en tranen in haar stem toen zij zijn naam uitsprak:

„Jack.”

Jack was in een oogwenk aan haar zijde, keek in de blauwe oogen, welke gevuld waren met tranen en drukte haar aan zijn hart.

„O Nan, ik wist het niet. Er werd mij verteld dat ge met Jimmy Brown ging trouwen.”

„Jimmy Brown!” Er was een toon van minachting in haar stem.

„Hoe was het mogelijk dat ge zoiets kondt denken.”

„Denkt ge niet dat ik er onder geleden heb?”

„Ja, maar om niet even aan te komen! Het maakte mij gisteren ziek, en ik dacht dat vandaag de dag nooit zou eindigen. Maar ik ben nu gelukkig en geluk straalde uit hare oogen naar hem op.

„Hebt ge mijn brief niet ontvangen, Jack?”

„Ja lieveling, en ook het medaillon van onder de trede.”

Hij nam het koordje, waaraan het medaillon bevestigd was, van zijn hals en opende het en toonde haar den inhoud, welke uit een krul bruin haar bestond, die vreemd genoeg een zeldzame overeenkomst vertoonde met Nan's haar.

„Het is daar al den tijd geweest, dicht bij mijn hart”, zeide hij, terwijl hij het weer rond zijn hals deed.

Vanuit een lederen zakje bracht Jack een gouden ring tevoorschijn. „Zie, ik ben klaar om zaken te doen”, zeide hij. Nan lachte.

De deur ging open en een vloed van licht brak de duisternis.

„Komt binnen, jongelui”, zeide Jack's vader, „wij gaan juist aan het feestmaal beginnen.”

Nan nam Jack's hand in de hare en leidde hem naar de deur.

„Komt binnen, Jack”, zeide zij zacht.

Ons Nageslacht.

We citeren een en ander uit de artikelen van dr. De Leeuw, uit Schiedam:

Deze wijst er op, dat de alcohol vooral fel inwerkt op de twee fijnste deelen van ons lichaam, de hersenen en de geslachtsklieren.

Dr. Bolten zegt o.a.:

„De alcoholische kiemdegeneratie vormt dus de voornaamste bron der zoogenaamde erfelijke ontarding der menschelijke culturrassen, daar de zeden alcohol gemaakt hebben tot een dagelijksch genotmiddel.” Terecht kan men dus spreken van den alcohol als een volksgevaar. Het zijn dus niet in de eerste plaats de dronkaards, het zijn de zoogenaamde fatsoenlijken, de matigen, die het maatschappelijk leven voor een groot deel verknoeien. Van de 97 kinderen, waarvan men met zekerheid wist, dat zij in dronkenschap verwekt werden, waren slechts 14 normaal. De rest waren idioten, imbecillen, waterhoofden, lijders aan vallende ziekte, stompzinnigen en gedegeneerden, volgens onderzoek van denzelfden dr. Bolten.

Doch de wetenschap is nooit tevreden met algemeene bevestigingen, en zoo hebben dan onderzoekers aangetoond, dat wanneer men honden, konijnen, of marmotten dagelijks een klein kwantum alcohol door 't voedsel deed, zij jongen wierpen, waarvan er slechts 20 pCt. in leven bleven, terwijl de in leven geblevenen alle

minderwaardige producten waren en bleven, doordat zij veel minder weerstand hadden voor infectie-ziekten, vooral tuberculose e.d.”

Een Duitsch onderzoeker heeft een nauwkeurig onderzoek ingesteld naar de lotgevallen van 20.000 kinderen, afkomstig van 54845 echtparen. Hij verdeelde deze echtparen in drie categoriën, namelijk: a. onthouders; b. matige drinkers; c. dronkaards. De kinderen der eerste groep waren verreweg in het voordeel (snellere gewichtstoename, sneller tanden krijgen, lager sterftepercentage, weinig ziek). De kinderen der tweede groep waren minder dan die der eerste groep doch weer beter dan die uit de derde groep. De vroeg gestorvenen uit de eerste groep bedroegen 10 pCt., de tweede groep 23 pCt., de derde groep 32 pCt.

(Utah-Nederlander).

Uit ons eigen Zendingveld.

Zondag 3 December werd er een speciale vergadering te Leiden gehouden. Omtrent 115 personen luisterden met onverdeelde aandacht naar de volgende sprekers: ouderlingen Royden E. Weight, Gerrit J. Kruitbosch en John Visser. Het onderwerp: „Het fundament van den waren Godsdienst” werd op een zeer verdienstelijke wijze uiteengezet.

Gedurende de maand November werden er 43 personen in de Rotterdamsche conferentie gedoopt.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst: ouderlingen Phillip C. Call, John Smeding en Clair E. Brown.

INHOUD.

Wat is het Evangelie? . . . blz. 377	De Uitdaging van Jackson
Rijmpreekjes „ 381	Barry blz. 387
Verslag van de Arnhemsche	Ons Nageslacht „ 391
Conferentie „ 383	Uit ons eigen Zendingveld. „ 392
Verslag van de Luiksche	Aangekomen „ 392
Conferentie „ 386	

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.